

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν, ἀφοῦ χωρὶς νὰ συγκινηθῇς παρευρίσκεσο εἰς παρισιανὰς συναναστροφάς, ἐνθα τὰ φλογερὰ βλέμματα ὠραίων νεανίδων εἰς μάτην ἐζήτουν τὸ ἰδικόν σου, ἀφοῦ ἡδυνήθης ν' ἀντιστῇς εἰς τὰ θείλητρα τῶν εὐγενεστέρων, πλουσιωτέρων καὶ ὠραιότερων νεανίδων τοῦ κόσμου σύ, ὁ ὑπερήφανος μαρκήσιος Βερβεῖν, ὁ ἀκατάδεκτος, ὁ ἀήττητος, ἡττήθης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμπανιανῆς αὐτῆς χέρσου.

— Συγχώρησέ με, Σανζάκ...

— Αἶ! δὲν σὲ μέφομαι διὰ τοῦτο, διότι ὁ ἔρως δὲν ἐπιδέχεται προσταγὰς· ἀγαπᾷς, πολὺ καλὰ, δὲν θὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃς ἐκεῖνην, τὴν ὁποῖαν θέλεις. Ἀρκετὰ καλὰ ἐφέρθης ν' ἀπαλλάχθῃς μερικῶν προλήψεων εἰς αἰῶνά σου καὶ βυθίζεις μετὰ τῆς προόδου, μᾶλλον πρὸς τὰ πρόσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, διότι κατατάσσεσαι εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὴν δημοκρατίαν. Ἀποφεύγω λοιπὸν νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ ἀνίσου γάμου. Καὶ μὰ τὸν Θεόν, εἶναι τάχα παράδοξον νὰ νυμφευθῇ εἰς μαρκήσιος μίαν χωρικήν, ἀφοῦ βασιλεῖς συνεζεύχθησαν ποιμενίδας; Νὰ σὲ εἰπῶ, Ἀδριανέ, δὲν ἐννοῶ τὸ παράπαν ὅτι ἡ κόρη τῆς Κορδελιέρης φυλάττει χήνας· βεβαίως ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀστῶν· τέλος τὴν ἀγαπᾷς, ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν ἐκρινες ἀξίαν σου· εἶναι προφανές ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ ἔχει διὰ σὲ ἰδιαίτερον χάριν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν αἱ ὠραῖαι Παρισιναὶ μας. Αὐτὰ ὅλα εἶναι κάλλιστα, ἀλλ' ἀπορῶ πόθεν ἡ κατ'ἡμεῖς σου, ἡ ἀθυρία σου. Τί σημαίνει αὐτό; ὁμολόγησε, ἀγαπητέ φίλε, ὅτι ἡδυναμην νὰ χαθῶ εἰς τοιαύτας εἰκασίας; Νὰ παραδεγθῶ ἄρα γὰρ ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ ἀπέριψε τὸν ἔρωτά σου; ὄχι, βεβαίως, τὴν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ, πείθομαι περὶ τοῦτου, καὶ οὔτε παραδέχομαι ὅτι ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς ἀπεποιήθη τὴν χεῖρα τῆς κόρης του εἰς τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἡξεύρω τί νὰ ὑποθέσω.

— ὦ! τὸ γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς, ἀφοῦ οὐδ' ἐγὼ τὸ ἐννοῶ. Σοὶ εἶπον ἤδη, Σανζάκ, ὅτι κατὰ παράδοξον μοὶ συμβαίνει. Ἐρρίφθην μωρῶς εἰς ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μὲ ὤθησεν ἡ εἰμαρμένη! Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν ἀγαπῶ! Ἀχ! καὶ νὰ ἐγνωρίζεις πόσον εἶναι θελκτικὴ! ἔχει ἀγγελικὴν ἀθωότητα καὶ ἀγνότητα. Ναί, θὰ εἶναι πιστεύω δεκαεὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἀνεπτύχθη καὶ ἔγεινεν ὠραία κόρη, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι καὶ παιδίον. Τίποτε δὲν γνωρίζει, ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ἴσως δὲ καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τοῦ καλοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι τίποτε ἄσμενον δὲν ἐπεσκέιασε ποτὲ τὴν διά-

νοιάν της καὶ ἐὰν ἤθελε πράξει τὸ κακόν, θὰ τὸ ἐπραττεν ἐν ἀγνοίᾳ της· ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ὅτι εἶναι ἀθώα. Λοιπὸν ἐὰν τὴν ἡγάπησα, τὴν ἡγάπησα καὶ τὴν ἀγαπῶ ἐνεκα τοῦτου καὶ μόνου. Μὲ παρατηρεῖ μειδιῶσα καὶ μοὶ λέγει πολλὰ πρᾶγματα ἀφελέστατα, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ τοῦ στόματός της ἐξερχόμενα, μὲ κατέθελξαν, ἐκυρίευσαν τὴν ζωὴν μου, διότι ἡ ζωὴ μου τῇ ἀνήκει, Σανζάκ. Καὶ ἀπεχωρίσθην αὐτῆς διὰ παντός, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπανιδῶ πλέον! Ἡρώτησας τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας μου, Σανζάκ, ἰδοὺ αὐτός. Ἡ καρδιά μου πληροῦται συνάμα ἔρωτος καὶ πικρίας.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαθε τεθλιμμένως:

— Ἔχεις ἐνώπιόν σου ἓνα δυστυχῆ, ἓνα ἀηληπισμένον!

— Τότε, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἰδοὺ περιστάσις νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζῃσαι.

Ὁ νέος ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐπανέλαθεν:

— Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν γνωρίζω τὰ κατὰ σέ, διότι δὲν μοὶ ἐξηγήθης· δὲν θέλεις ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῇς. Εἶπες ὅτι ἀπεχωρίσθης αὐτῆς διὰ παντός καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον! Διατί ἀπεχωρίσθης αὐτῆς; διατί δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον;

— Σανζάκ, θέλεις νὰ μάθῃς τὸ πάθημά μου μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας;

— Ναί, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτιμῇσω τὰ γεγονότα.

— Λοιπὸν, θὰ μάθῃς τὰ πάντα, δὲν θὰ σοὶ κρύψω τίποτε. Ἔχεις δίκαιον, Σανζάκ, ἀνακουφίζεταί τις ὅταν τὴν θλιψὴν του ἐμπιστεύεται εἰς φίλον, νομίζω δὲ ὅτι ὅταν σοὶ εἴπω τὰ πάντα, θὰ ἦμαι ὀλιγώτερον δυστυχής. Σοὶ προλέγω δὲ ὅτι θ' ἀπορήσῃς καὶ θὰ καταπλαγῇς ὡς ἐγὼ.

Ὁ Ἀδριανὸς βλέπων ὅτι ὁ ὑποκόμης προσήλου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν, ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του, εἰπὼν κατ' ἀρχὰς εἰς ποῖαν κατάστασιν πνεύματος ἀφίκετο εἰς Σαμπινέλ, εἶπε δὲ καὶ τὰ παράδοξα, ἅτινα ἔμαθε περὶ τῶν κατοικῶν τῆς Κορδελιέρης, ἐπικληθείσης καὶ Οἰκίας τοῦ Διαβόλου ἐνεκα τῶν ἀλλοκότων τρόπων καὶ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῆς. Ἀκολουθῶς διηγήθη τίνι τρόπῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον τῆς Κορδελιέρης καὶ πῶς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἡ νεανὶς. Περιέγραψε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν Χρυσουγὴν, ἀρεσκόμενος ν' ἀπαριθμῇ μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς φυσικὰς αὐτῆς χάριτας· ὠμίλησε περὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς, περὶ τῶν ἐντυπώσεών της, περὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπλήξεών της, οὐδὲ τὴν σκηνὴν, καθ' ἣν ἡ ἄφρωνος ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ αὐτὸν δι' ἐγχειριδίου λησμονήσας. Ὅτι τῷ εἶπεν ἡ κόρη, ἐπανέλαθεν αὐτὸ σχεδὸν κατὰ λέξιν, ἐπρόδιδε δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν χαρὰν ὁμιλῶν περὶ αὐτῆς καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς λόγους της· ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο πλησίον τῆς Χρυσουγῆς, ὅτι τὴν ἐβλεπεν, ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν της, ὅτι τῷ ὠμίλει. Πᾶσας τὰς ὥρας ἃς διῆλθε μετ' αὐτῆς ἡσθάνετο ὅτι καὶ πάλιν τὰς διέρχεται

πλησίον της. Τέλος διηγήθη ὅτι συνέβη τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Μολονότι ἐγνωρίζε τοῦτο ὁ Σανζάκ, προσεποιεῖτο ὅμως ὅτι ἀκούει μετὰ μεγίστης προσοχῆς, πολλαχοῦ δὲ μάλιστα τῆς ἀφηγήσεως ὅπου ἐδόθη εὐκαιρία, ἀφινεν ἐκπληξέως φωνήν. Ὅτε ὁ μαρκήσιος κατέπαυσε τὴν ὁμιλίαν, ὁ κόμης ἐπανέλαθε:

— Διάβολε, διάβολε!

Εἶτα δὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στήριξας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐφάνη εἰς βαθεῖαν βυθισθεὶς σκέψιν.

ΛΒ'

Δόλιοι λόγοι.

— Σιωπᾷς λοιπὸν, ἐπανέλαθε μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος, σοὶ διηγήθην ὅτι συνέβη μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσουγῆς, καὶ τώρα τὰ γνωρίζεις... Διατί ὁ θυμὸς ἐκείνος, διατί οἱ σφοδροὶ ἐκείνοι λόγοι; Μ' ἐδίδωξεν ὡς ἄθλιον, μὲ ἠπειλήσε καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι προφανῶς διενεχθήν νὰ μὲ φονεύσῃ... Διατί; διατί; τὸ ἐννοεῖς;

— Προσπαθῶ νὰ ἐνοήσω.

— Λοιπὸν, ὄχι, Σανζάκ, δὲν θὰ ἐνοήσῃς περισσότερα τῶν ὧσων ἐγὼ ἐνόησα· θὰ ὁμολογήσῃς ὅμως ὅτι ὅσα σοὶ διηγήθην εἶναι πολὺ παράδοξα.

— Ναί, πολὺ παράδοξα, ἐπιθύρῃσεν ὁ ὑποκόμης.

— Δὲν γνωρίζω τὰς συνεπειὰς τῆς ριψοκινδύνου αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, κατὶ ὅμως μοὶ λέγει ὅτι θὰ μοὶ ἦναι ὀλέθρια.

— Μὴ ἔχῃς αὐτὰς τὰς ἰδέας.

— Σανζάκ, ἔχω ἀπαισίους προαισθήσεις.

— Πρέπει νὰ τὰς ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὸν νοῦν σου.

— Εἶναι εὐκόλον νὰ τῷ λέγῃς. Τέλος βλέπεις εἰς ποῖαν δυσχερῇ θέσιν εὕρισκομαι.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐξέλθῃς.

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀπόλεσα τὴν Χρυσουγὴν, εἶπεν.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἀπεκρίθη, ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτεται.

— Μὲ ὅλην τὴν πείράν σου, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀδριανός, μὲ ὅλην τὴν συνήθειάν σου νὰ θριαμβεύῃς εἰς τὰς δυσκολώτερας περιστάσεις — διότι σὲ ἤκουσα πολλακὶς νὰ λέγῃς ὅτι προσκόμματα δὲν ὑπῆρχον διὰ σέ — δὲν μοὶ δίδῃς καμμίαν συμβουλήν, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νομίζω πράγματι ὅτι θὰ ἔχανα τὸν καὶρόν μου νὰ ὁμιλήσω τὴν γλῶσσάν τοῦ Μέντορος πρὸς τὸν Τηλέμαχον. Ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φανῶμεν φρόνιμοι, ἅς γείνωμεν μωροί. Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἅς λάβωμεν τὸν κόπον νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν σοβαρῶς τὸ πρᾶγμα, χωρὶς νὰ πλανηθῶμεν ἀπὸ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σου. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχεις προλήψεις, μολονότι πολλακὶς ἀναγκάζεται τις νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτάς. Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς τὸ πρᾶγμα. Εἶσαι γενναῖος, μεγαλοπρεπής· ὅτε ἡσθάνθης τὸν πρῶτον ἔρωτά σου, ἥσο ἐνθουσιώδης καὶ φλογερός, ἀνίκανος ὅμως νὰ καταχαρᾷσθῃς τὴν ἀθωότητα κόρης ἀνυπερασπίστου, ἡ ὁποία παρεδίδοτο εἰς σέ μὴ γνωρίζουσα τὸν κίνδυνον, καὶ ὡς τὸ ἀπλούστατον πρᾶγ-

μα τοῦ κόσμου ἐνόμισες ν' ἀνυψώσης αὐτήν μέχρι σοῦ καὶ νὰ τὴν καταστήτης σύζυγόν σου. Λοιπὸν, ἀγαπητὲ μαρκήσιε, ἀπώλεσες παντελῶς τὸ λογικόν, ναί, ὑπῆρξες μωρός... Ὅλα ἀποδεικνύουσιν ὅτι μεγάλην μωρίαν εἶχες κατὰ νοῦν, κάλλιστα δ' ἐπραξεν ὁ πατήρ τῆς νέας νὰ παρέμβῃ ἀποτόμως. Ἄ! ἡ ψυχρολουσία αὐτὴ βεβαίως θὰ σέ ὤφελῃ.

Πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ἐλθσμὸνῃς πρὸς στιγμὴν τί ὀφείλεις εἰς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρεις, εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, εἰς τὰς σχέσεις σου, εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἀνήκεις καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Ὅταν ὀνομάζεται τις μαρκήσιος Βερθεῖν, δὲν οἶδαι μετὰ τσαύτης εὐκολίας τὸ ὄνομά του εἰς τὴν τυχοῦσαν κόρην, ὅσον καὶ ἂν ᾖ ἡμῶν ἀξιολάτρευτος. Θὰ κρυγᾷς καὶ πάλιν ἐναντίον μου καὶ θὰ μοι εἴπῃς: «Τὴν ἀγαπῶ!» Καλὰ, δὲν ἐννοῶ νὰ σ' ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷς! Ἀγάπα τὴν, λάτρευέ τὴν! Ἀλλὰ μὴ ᾔσῃς τόσον ἀφελῆς, ὥστε νὰ πιστεύῃς ὅτι εἶσαι ἡνυχ-κασμένος νὰ συζευχθῇς μὲν κόρην, διότι τὴν ἀγαπᾷς.

Ὁ ὑποκόμης ἤγειρεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπήστραψεν αἰφνιδίως.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπε σοβαρῶς, ἀπατάσαι· θὰ σοὶ εἴπω τί ὀφείλεις νὰ πράξῃς καὶ δύναμαι μάλιστα νὰ σέ βοηθήσω μὲ τὰς φιλικὰς μου συμβουλὰς· ἀλλ' ἡ δυσκολία εἶναι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

— Ὁμίλησε, Σανζάκ, ὁμίλησε!

— Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, εἶπεν ὁ ὑποκόμης παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν νέον, θὰ ἐξελάμβανον ὡς ὄνειρον ἢ ὡς ἐφιάλτην ἐκείνο τὸ ὁποῖον μοὶ συνέβη εἰς Κορδελιέρην, θὰ τὸ ἐξήλειπον τῆς μνήμης μου καὶ δὲν θὰ ἐσκεπτόμην πλέον τὴν Χρυσαυγὴν.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος μετὰ ζωηρότητος.

— ὦ! ἐναντιόνασαι ἀπὸ τώρα καὶ ὁμῶς εἶναι ἡ πλέον συνετὴ συμβουλή, τὴν ὁποῖαν σοὶ δίδω.

— Τὸ πιστεύω, Σανζάκ, καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἡ καρδιά μου δὲν συναίνει εἰς ὅ,τι ἤθελε διατάξει τὸ λογικόν μου. Ἀγαπῶ τὴν Χρυσαυγὴν, δὲν εἶναι κοινὸς ἔρωσ ὅ,τι δι' αὐτὴν αἰσθάνομαι, εἶναι πάθος σφοδρόν, τὸ ὁποῖον μὲ ταράσσει, μὲ παραφέρει, μὲ τυφλώνει! Τὰ πάντα θὰ διεκινδύνουν διὰ νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐπανίδω: τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς τῆς, τοὺς κινδύνους, τὸν θάνατον. Σοὶ εἶπον ἤδη, Σανζάκ, ὅτι ἡ κόρη αὕτη μὲ ὑπεδούλωσεν, εἰς αὐτὴν ἀνήκουσιν ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχὴ μου, ἡ ζωὴ μου. Καὶ σὺ μοὶ λέγεις νὰ τὴν λησμονήσω! Ἄ! ποτέ, ποτέ!

Ὁ Ἀδριανὸς ἔκαμεν ἀπότομον κίνησιν.

— Ἐκ τῆς ἐκπληξέως σου δύναμαι νὰ εἴπω, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης ὅτι ποτέ δὲν σοῦ ὠμίλησα τοιουτοτρόπως. Καὶ ὁμῶς πολ-λάκις ὁ ἴδιος μετεχειρίσθης αὐτὴν τὴν γλῶσσαν. Δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ναί.

— Καὶ εἶχες δίκαιον τότε, ὡς ἔχω ἐγὼ τώρα. Εἶσαι τυφλωμένος, ἀγαπητέ, καὶ

ἐγὼ θέλω νὰ σοὶ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς. Θέλω νὰ σέ κάμω νὰ ἴδῃς τὴν βαθεῖαν ἄβυσσον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁποίας βυθίζεις. Πολλὰς μωρίας, πολλὰς ἀνοησίας δύναται τις νὰ πράξῃ· εἶναι ὅλα αὐτὰ τῆς νεότητος ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας ὅσας περιστάσεις ὁ γάμος εἶναι πρᾶγμα μωρὸν καὶ γελοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προφυλαχθῇ. Καὶ θὰ ἐσκέπτεσο λοιπὸν σὺ νὰ νυμφευθῇς; σὺ! ὦ! πῶς θὰ ἐγέλων οἱ φίλοι μας, ἔὰν τὸ ἐγνώριζον! Ἐλα δά, ἀγαπητέ, μόλις εἶσαι εἰκοσιεῖς ἐτῶν καὶ εἶχες καιρὸν νὰ βάλῃς τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό σου.

» Ἐπανερχομαι εἰς τὴν δεσποινίδα Χρυσαυγὴν. Ποία εἶναι ἡ κόρη αὕτη, δὲν γνωρίζεις; τὰ ἀγνοεῖ ὅλα ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς! ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστον! ἔχει ἀγγελικὴν ἀθωότητα καὶ ἀγνότητα... εἶναι αὐτοὶ λόγοι ἐραστοῦ, ἀλλὰ δὲν τῆς διακρισθέντῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς· τούναντιον μάλιστα ὁμολογῶ, ὡς μοὶ τὴν περιέγραψας, ὅτι ἔχει θεσπέσιον καλλὸς, ὅτι ἡ ὠραιότης τῆς καταντᾷ ἰδεώδη. Καὶ ὁμῶς, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, βλέπω ὅτι ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὸν θυμασμόν μου. Δις ἡ τρίς κατὰ τὴν ἀφήγησίν σου ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη σου λέξις, τὴν ὁποῖαν ἀντικατέστησας διὰ τῆς λέξεως ἀθῶα, ἡ ὁποία ἔχει περίπου τὴν αὐτὴν σημασίαν. Σὲ ἤκουσα μετὰ μεγίστης προσοχῆς, μεταβαίνων ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐκπληξέως εἰς τὴν ἄλλην. Εἶναι ἐκπληκτικὸν ὅ,τι περὶ τῆς κόρης αὐτῆς μοὶ εἶπες, περὶ τῆς γλώσσης τῆς, περὶ τῶν τρόπων τῆς, περὶ τῆς πρὸς σέ συμπεριφορᾶς τῆς. Βεβαίως ποτέ δὲν καταντᾷ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἡ ἀφέλεια μιᾶς κόρης. Εἶναι πράγματι ἡλίθιος; Πιστεύω μᾶλλον ὅτι δὲν εἶναι, ἐν ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ πνεῦμά τῆς κυμαίνεται εἰς τὰ σκότη. Δὲν ἔμαθε τίποτε καὶ δὲν γνωρίζει τίποτε· δὲν ἐννοεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ καλόν, ἀπορῶ δὲ ἔὰν ἔχῃ μόνον τὴν συναίσθησιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ μὴ ὀρθοῦ. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι. Τὰ πάντα εἰς τὸ πνεῦμά τῆς εἶναι ἀόριστα. Ἡ ἀτυχὴς κόρη ζῇ ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὴν τύχην τῆς καὶ παραδεδομένη εἰς τὸ ὁρμέφυτον τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ τοιοῦτον μετέχει ἀγριότητος.

» Καὶ θέλεις νὰ κάμῃς μαρκησίαν αὐτὴν τὴν... ἀθῶαν; Τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι γελοῖον... Ἀλλὰ σὲ ἐμάγευσεν λοιπὸν αὕτη ἡ ἀφελῆς, ἡ παιζούσα μὲ τὰς χρυσασαλίδας; ὦ! εἶναι γελοῖον! Ἄ! νὰ σοὶ εἴπω, ἔὰν δὲν ἤμην φίλος σου, ἔὰν δὲν σέ ᾤκτειρον, θὰ ἐγέλων μαζύ σου».

Ὁ Ἀδριανὸς ἐγένετο ἐρυθρὸς, ἐνδομύχως δ' ἔλεγε:

— Ἐχει δίκαιον ὁ Σανζάκ.

Καὶ συγκεχυμένως ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ, ἐκτύπησα ἐκεῖ ποῦ θέλω, διενόηθ' ὁ ὑποκόμης.

Καὶ σατανικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του. Εἶτα, ὡσεὶ ὠμίλει πρὸς ἑαυτὸν, εἶπε βραδέως:

— Τούλάχιστον ὡς παλλακίς, ναί, ἀλλ' ὡς μαρκησία!...

Ὁ Ἀδριανὸς ἀνεσκίρτησε, τοῦτο δὲ δὲν παρῆλθεν ἀπαρτήρητον εἰς τὸ ὄψυ τοῦ ὑποκόμης βλέμμα.

Ἐμειδίασε καὶ πάλιν ὁ ὑποκόμης, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραψαν καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Θὰ τὸν καταφέρω. Εἶμαι βέβαιος.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανελάθεν:

— Καὶ ἐπειτα δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἀκόμη τὸ ἐν μέρος τοῦ νομίσματος ἐξητάσαμεν. Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα περὶ τοῦ πατρὸς. Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ἡ Δουλσιναιὰ σου — ἐπειδὴ ὁμοιάζεις ὀλίγον πρὸς τὸν δὸν Κιχότον, πολὺ νὰ δώσω τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰς τὴν ἀφελῇ σου κόρην — Ἡ Δουλσιναιὰ σου γνωρίζει ὅτι εἶναι πατὴρ αὐτῆς, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ· τί εἶναι ὁμῶς, τί ἦτο, κανεὶς δὲν γνωρίζει. Πόθεν ἐρ-χεται; ἐπίσης κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει. Κρύπτει τὸ ὄνομά του, κρύπτει τὸ παρελθόν του, ὡς κρύπτει καὶ τὸ ἄτομόν του. Προφανές ὅτι φοβεῖται μὴ ἀναγνωρισθῇ, καὶ ἀπόδειξις τῶν λόγων μου εἶναι ὁ μυστηριώδης βίος του, αἱ προφυλάξεις του. Ὅθεν, ἔὰν τὸ ἀγνωστον αὐτοῦ πρόσωπον φοβεῖται μὴ ἀναγνωρισθῇ, ἔὰν κρύπτῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ παρελθόν του, τὸ κάμνει βεβαίως, διότι ὑπάρχει κατὰ φρικτὸν εἰς τὸν βίον του. Κρύπτει τὸ ὄνομά του, διότι πιθανῶς εἶναι ἐστιγματισμένος καὶ κατηραμένος, κρύπτει τὸ παρελθόν του, διότι ἔχει συμφέρον νὰ λησμονηθῇ, νὰ ταφῇ ἐν τῇ σκοτίᾳ. Θέλεις νὰ μάθῃς τί κατ' οὐσίαν φρονῶ; Λοιπὸν εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἄθλιος... Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρύπτει, ἀποτελεῖ τὸ αἶσχος του!

— ὦ! Σανζάκ!

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ διαμαρτύρεσαι διὰ νὰ μοὶ ἀποδείξῃς ὅτι ἐνδεχόμενον ν' ἀπατώμαι, πρέπει νὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, νὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ εἴπῃς διατί κατέδικασεν τὸν ἑαυτὸν του νὰ ζῇ εἰς Κορδελιέρην, ἡ ὁποία εἶναι φυλακὴ, ὡς σὺ αὐτὸς λέγεις. Καὶ ἐπειτα ἀδιώκω! Τὸ ἄτομόν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀπόψε παρ' ὀλίγον νὰ σέ δολοφονήσῃ, δὲν εἶναι βεβαίως ὁ πενθερὸς τὸν ὁποῖον ὠνειρεύθης;

» Εἶναι παράφρων, λέγουν οἱ κάτοικοι, Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅ,τι σοὶ διηγήθησαν περὶ αὐτοῦ καὶ ὅ,τι εἶδες, σημαίνουν φανερά ὅτι τὸ λογικόν του δὲν εἶναι ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐὰν ἔχῃ πράγματι βεβλαμμένον τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἐξ ἁπαντος ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω, πολλὰ δύναται ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν τρέλλαν των, καὶ μεταξύ ἄλλων τὸν παράδοξον τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψε τὴν θυγατέρα του. Ἄ! ἡ δυστυχὴς κόρη εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀξία οἴκου, καὶ ἐννοῶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐνέπνευσεν. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, ἀποχωρισθεῖσα τοῦ κόσμου, ἔζησε μόνη, ὡς ζῇ ἡδὴ φυλακισμένη κρυμμένη... Εἶναι θῦμα! Ἐὰν ὁ πατήρ τῆς δὲν εἶναι ἀτυχὴς τις ἐστερημένος τοῦ λογικοῦ, εἶναι μυσαρὸς, ἔὰν δὲν εἶναι ἄφρων, ἡ δυστυχὴς Χρυσαυγὴ διατελεῖ εἰς φρικαλέαν κατάστασιν. Ρίγος μὲ καταλαμβάνει, ὅσκις σκεφθῶ τὴν λυπηρὰν τύχην, ἡ ὁποία τῆς ἐπιφυλάσσεται».

Ὁ μαρκήσιος ἐγένετο κάτωχρος.

— Σανζάκ, μὲ τρομάξεις! ἀνέκραξε.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἐξαλείφω ὅσον δύναμαι τὰ ζοφερά χρώματα τῆς εἰκόνας. Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τί θ' ἀπετέλει τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς, τί θὰ τὴν ἐσωζεν;

— Ναί.

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ τὴν ἀποσπάσῃς τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πνίγεται, μαραινεται, φθίνει ἡσύχως, καὶ ἐνθα ἐπὶ τέλους θὰ ἀφαιρεθῇ μοιραίως ὅ,τι τῇ μένει ἐκ τοῦ λογικοῦ της.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς, πῶς;

— Πῶς; τὴν ἀγαπᾷς, σὲ ἀγαπᾷ, καὶ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη;

— Τί, μὲ συμβουλεύεις νὰ τὴν ἀπαγάγω;

— Ὁχι, διότι δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀπήχθη μία κόρη ἀκολουθοῦσα ἐκουσίως ἓνα νέον.

— Ἐστὼ, ἀνταπήντησε, παραδέχομαι ὅτι ἡ Χρυσουγὴ συγκατατίθεται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ· ἐπειτα ὅμως;

Ὁ ὑποκόμης ἐρρίγησεν ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός σου, θὰ τὴν ἔχῃς παλλακίδα σου, ἀπεκρίθη κυνικῶς.

— Ὁχι, εἶπεν ἐντόνως ὁ νέος.

Ὁ ὑποκόμης συνωφρυνώθη δῆξας τὰ χεῖλη.

— Τότε, ὑπέλαβε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σοὶ εἶπω. Δὲν τὴν ἀγαπᾷς.

— Ἀλλ' ἀκριβῶς, διότι τὴν ἀγαπῶ, δὲν θέλω...

— Ἐλα δά, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Σανζάκ, ὑψῶν τοὺς ὤμους, ὁ ἔρως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τις τὸν πόθον ν' ἀποκτήσῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ δὲν σὲ συμβουλεύω τίποτε, σοὶ ὑποδεικνύω μόνον ἓν μέσον διὰ νὰ σώσῃς τὴν νέαν ἀπὸ τῆς ἡλιθιότητος· σοὶ λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνον ἐγώ, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐὰν ἐνδιαιρέσομαι διὰ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, ἐνδιαφέρομαι ἕνεκα σοῦ, ἄλλως πολὺ ὀλίγον θὰ μ' ἐμελεν ἐὰν ἦναι ἡλίθιος ἢ μωρὰ. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ συζητήσεις; Ἀφοῦ ὁ Ἀδριανὸς Βερβεῖν, ὁ ζωηρὸς πολίτης τῶν Παρισίων, δεικνύεται τώρα ἐνδοιαστικὸς ὡς μοναχός, δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν.

— Εἶσαι δηκτικὸς, Σανζάκ.

— Αἱ! ἀγαπητέ μου, καὶ ἀγίου ἀκόμη τὴν ὑπομονὴν θὰ ἐξήντλεις.

— Βεβαίως, πολλάκις εἶπον καθ' ἑαυτόν: ἡ Χρυσουγὴ δὲν δύναται νὰ μείνῃ κλεισμένη εἰς Κορδελιέρην, ἀλλ' εἶναι σεβαρὸν νὰ τὴν ἀρπάσω ἀπὸ τὸν πατέρα της.

— Καὶ δὲν σημαίνει λοιπὸν τίποτε ὅταν βλέπῃς θνήσκον τὸ πνεῦμά της, ὅταν βλέπῃς τὴν δυστυχὴ αὐτὴν κόρην ἀποβαίνουσαν ἡλίθιον; Ἀκουσε, ἀγαπητέ ὅταν σοὶ ἦναι τόσον δύσκολον νὰ τῆς ἀποδώσῃς μεγάλην ὑπηρεσίαν, μοὶ προξενεῖς οἶκτον μὲ τοὺς ἀνοήτους σου ἐνδοιασμούς.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, μὲ τὴν κεφαλὴν κατω νεύουσαν. Εὐ-

νόητον ἀπέβαινεν ὅτι λυσσώδης πάλῃ αἰσθημάτων ἀντιθέτων συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ὁ ὑποκόμης ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός του, ἐνῶ τὸ μείδιμά του διέστελλε τὰ τρέμοντα αὐτοῦ χεῖλη.

— Λοιπὸν; ἐπανέλαθεν, ὅτε ὁ Ἀδριανὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Σανζάκ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

— Ἐλα δά, ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς διὰ τὸν θρίαμβόν του.

— Ναί, ἐπανέλαθεν ὁ νέος, ἐννοῶ ὅτι πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας ἡ Χρυσουγὴ νὰ φύγῃ τῆς Κορδελιέρης.

— Καλλίστα.

— Ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐπὶ παραδείγματι, δύναται τις νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς ἀσφαλῆ οἰκίαν, νὰ τὴν ἐπιτηρῇ καὶ νὰ τὴν περιποιεῖται.

— Ἀγαπητέ, αὐτὸ ἀφορᾷ σέ, ἀνταπήντησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ τόνου σπουδαίου ἄμα καὶ εἰρωνικοῦ, ὅταν τὸ πρᾶγμα φθάσῃ ἐκεῖ, τότε θὰ ἴδῃς τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐχει ἀκόμη ὀλίγον ἐνδοιασμόν, ἀλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὁ ἔρως μόλις ᾤδη γενᾶται κατόπιν δὲ θὰ ἔχῃ φλογερὸν πάθος μὲ τὰς παραφορίας του καὶ πάντα τὰ παρεπόμενα. Θὰ ὑποδαυλίσω τὸ πῦρ καὶ θὰ παραγάγῃ πυρκαϊάν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπανέλαθεν:

— Ἡ ἀτυχὴς κόρη οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζει ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· πρέπει νὰ τὴν παιδαγωγήσῃ.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν οἰκτείρῃς! ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐμειδίασε δειξας τοὺς ὀδόντας.

Ὁ νέος προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, εἴτε διότι δὲν ἤκουσεν, εἴτε διότι δὲν ἐνόησεν.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, γενόμενος πάλιν σεβαρὸς, πρέπει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ν' ἀπχλῇ ἡ ἀξιολάτρευτός σου ἐκ τῆς φυλακῆς της.

— Δὲν ὀμιλεῖς διόλου περὶ δυσκολιών, Σανζάκ.

— Ἐγὼ ἀπήντησα εἰς τὴν ζωὴν μου σπουδαιοτέρας, περιττὸν δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς εἰς ἐμέ· θὰ σὲ βοηθήσω.

— Τέλος πῶς θὰ ἐνεργήσωμεν;

— Ἀγαπητέ, τὰ ἀπλούστερα μέσα εἶναι πάντοτε τὰ καλλίτερα. Μοὶ εἶπες ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσουγὴ γνωρίζει ἀνάγνωσιν.

— Ναί!

— Λοιπὸν θὰ τῇ γράψῃς.

— Ἐστὼ. Ἀλλὰ πῶς θὰ τῆς στείλῃ τὴν ἐπιστολήν μου;

— Εὐκολώτατον. Συνήθως εἶναι μόνῃ εἰς τὸν κῆπον, γνωρίζεις τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μένει συνήθως καὶ καλλίστα εἰμφορεῖς νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν τοῖχον. Ἐννοεῖς, αἱ; Ὅσα ἐκλέξῃς τὴν κατὰλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τῆς κάμῃς νεῦμα. Τότε θὰ στρέψῃ ἐκείνη ζωηρῶς τὸ πρόσωπον, θὰ ζητήσῃ νὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ σὲ ἴδῃ. Θέτεις τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη διὰ νὰ τῇ παραστήσῃς ὅτι ὀφείλει νὰ σιωπήσῃ καὶ θὰ σὲ ἀκούσῃ, ἔσο βέβαιος· αὐτὸ

γίνεται ἐξ ὁρμευφύτου. Τότε τῆς ρίπτεις εἰς τοὺς πόδας της τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἔχῃ βάρος, βάλλεις μίαν μικρὰν πέτραν.

— Καὶ ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ πατρός!

Ὁ ὑποκόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἀνταπήντησε, βλέπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὰς νέας καὶ τὰς γυναῖκας ἐν γένει. Ἡ πανουργία εἰς αὐτὰς εἶναι φυσικὴ καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀφελεστεράς· καὶ αὐτὸ προέρχεται ἐξ ὁρμευφύτου. Ἐσο ἡσυχος, ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν τὴν καταστρέψῃ, εὐκόλως θὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ πατρός της καὶ τῆς φοβεράς ἀφώνου γυναίκας. Εἰς τὴν ἐπιστολήν λοιπὸν αὐτὴν θὰ τῆς λέγῃς νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— Καὶ ἐὰν δὲν ἔλθῃ;

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ θὰ ἔλθῃ. Φυσικῶς θὰ ἐνεργήσωμεν τὴν νύκτα, διὰ νὰ μὴ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων χωρικῶν. Καλὴ ἄμαξ καὶ δύο ρωμαλέους ἵππους, τὴν ὁποίαν θὰ φέρω ἀπὸ τοὺς Παρισίους, θὰ μᾶς περιμένῃ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης. Ἐν τῷ μεταξὺ καλῶς θὰ πράξωμεν, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εὐθὺς αὐριοῦν τὸ πρωὶ ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ Σαμπινέλ.

— Ὅπως θέλεις.

— Καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς Σιρκούρ νὰ περάσωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

— Ἐστὼ.

— Καὶ μεθ' αὐτοῦ ἐπιστρέφωμεν εἰς Παρισίους, διότι καὶ σὺ καθὼς κ' ἐγὼ ἔχομεν νὰ λάβωμεν μέτρα, δὲν εἶναι δὲ πολλάκι πέντε ἢ ἑξ ἡμέραι διὰ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ πάντα καὶ ν' ἀποφασίσωμεν τί ἕκαστος πρέπει νὰ πράξῃ.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Ἡ ὥρα ἐπέρασε γρήγορα μὲ τὴν ὀμιλίαν, ἐπανέλαθε· πλησιάζει τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς καὶ ὁ ὑποκόμης διήμειψαν λέξεις τινάς, ἀπεχωρίσθησαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Η. Βωλὸν. Διεύθυνσις διωρθώθη.—κ. Β. Α. Μ: χα η λ ο θ σ κ α ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κυρίαν Μαρίαν Α. Γ. Μελιτοπούλιν. Συνδρομὴ τρ. ἔτους ἐλήφθη.—κ. Μ. Μ. Μελιτοπούλιν. Ἐλήφθησαν ρούθλια 11, ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ σειρᾶς «Ἀπομνημονευμάτων». Βιβλία ὑμέτερα κλ. ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κ. Ἐμ. Β. Σύρον. Ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν.—κ. Ε. Ρ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη. Συλλαγματικὴ. Περιμένομεν καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐτέρου μέσου. Δὲν ἐπροσβάσαμεν νὰ παραδώσωμεν σειρᾶς, δι' ὃ λαμβάνετε ταχυδρομικῶς μόνον 4, ἀπὸ ἀριθ. 28 μέχρι σήμερον. Πρὸς τὸν ἐν Μίτι-Γάμαρ. κ. Α. Γ. Α. Ἀποστέλλεται τὸ φύλλον. Γράψατε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Δαμιάτῃ νέου συνδρομητοῦ. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν εἰς πάντας. Συνδρομὴ τοῦ ἐν Μασσούρα Δ. Ιω. δὲν ἐλήφθη. Σημειώσατε τοὺς ἐλλείποντας ἀριθ. τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παντ. Καλ. ἵνα ἀποστείλωμεν αὐτοὺς· ἡ ἀποστολὴ ἐπανελήφθη. Ἀναμένομεν ἐπιστολήν σας.—κ. Ἀντ. Παπ. Βραϊλάν. Ἐλήφθη συλλαγματικὴ. Εὐχαριστοῦμεν.